

SUNDAY TIMES BESTSELLER

B. A. PARIS

PRIVEĎ MA SPÄT

Čo spravíte, ak vám jedného dňa
minulosť zaklope na dvere?

Ljndeni

Prived' ma späť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

B. A. PARIS

Prived' ma späť – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**PRIVEDĚ
MA SPÄT**

B. A. PARIS

**PRIVEĎ
MA SPÄŤ**

Ljndeni

B A Paris: Bring Me Back

BRING ME BACK: Copyright © B.A. Paris 2018

Translation © Katarína Ondrušová, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2867-6

ISBN e-knihy 9788056628706 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

ISBN e-knihy 9788056628713 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 9788056628720 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

Pre Christine, najlepšiu sestru na svete.

PRED DVANÁSTIMI ROKMI

Výsluch: Finn McQuaid

Dátum: 15. 3. 2006

Čas: 3.15

Miesto: Fonches

Vracali sme sa z lyžovačky v Megève. Keďže som vedel, že Layla v Paríži nikdy nebola, rozhodol som sa, že ju prekvapím a cestou späť sa tam zastavíme. Navečerali sme sa v reštaurácii neďaleko katedrály Notre-Dame a potom sme sa prešli popri Seine. Mohli sme tam aj prenocovať – a teraz ľutujem, že sme to neurobili –, ale nevedeli sme sa dočkať návratu domov, do nášho domčeka v St Mary's v Devone.

Z Paríža sme museli odchádzať okolo polnoci. Približne hodinu a pol po tom, čo sme vyrazili, som potreboval ísť na záchod, a tak som zišiel z diaľnice na odpočívadlo pri Fonches. Nebolo to odpočívadlo s čerpacou stanicou, nedalo sa tam natankovať ani nič podobné, ale vedel som, že záchody tam sú, lebo som tam cestou z predošlých lyžovačiek v Megève už stál. Bolo tam ľudoprázdnno – teda, až na jedno auto zaparkované pred toaletami, o ktorom som s vami už hovoril. Myslím, že na

parkovisku vyhradenom pre nákladné autá na opačnej strane stálo zopár kamiónov. Museli tam byť aspoň dva, jeden som videl odchádzať a s vodičom druhého som sa rozprával po tom, čo sa to stalo.

Po aute sa nám kotúlala prázdna fľaša od minerálky a cestou z Megève sme jedli nejaké drobnosti, a tak som prešiel okolo toaliet až na koniec parkoviska ku košu, aby som vyhodil smeti. Mal... mal som jednoducho zaparkovať priamo pred toaletami a k smetnému košu sa prejsť. Ak by som to spravil tak, bol by som bližšie. Mal som byť bližšie.

Layla spala – zaspala, hneď ako sme odbočili na diaľnicu – a ja som ju nechcel budiť, tak som tam chvíľu len tak sedel a oddychoval. Prebrala sa, keď som zbieral odpadky. Nechcela ísť na záchod. Povedala, že si radšej počká na normálne odpočívadlo s čerpacou stanicou. Keď som vystupoval z auta, povedal som jej, aby sa zamkla, lebo som mal zlý pocit z toho, že ju tam nechávam potme samu. Viete, ona tmu skutočne neznáša.

Cestou som prešiel okolo muža, ktorý vyšiel z toaliet, a asi o minútu som počul odchádzať auto. Bol odo mňa nižší, mohol mať tak stoosemdesiat centimetrov? Myslím, že mal tmavé vlasy, a určite mal bradu. Na toaletách som sa nezdržal dlho, necítil som sa tam dobre. Bol som nervózny, mal som pocit, akoby ma niekto sledoval. Možno preto, že dvere na jednej z kabínok boli zatvorené.

Cestou späť k autu som začul, že jeden z kamiónov vyparkoval, a videl som, ako prešiel po privádzajúcej a pripojil sa na diaľnicu. Išiel rýchlo, akoby mal naponáhlo, no prisahám, že v tej chvíli mi to neprišlo zvláštne. V dialke

som videl obrisy nášho auta. Bolo jediné na parkovisku, lebo to predošlé, to, ktoré parkovalo pred toaletami, už odišlo. Až keď som prišiel bližšie, zistil som, že Layla v aute nie je. Predpokladal som, že si to rozmyslela a predsa len šla na toalety. Spomínam si, že som sa obzrel, presvedčený, že uvidím, ako za mnou uteká – vedel som, že by ju to miesto vydesilo rovnako ako mňa –, ale nebola tam. Tak som nastúpil do auta a čakal. Tma sa mi však začínala dostávať pod kožu. Naštartoval som a preparkoval som pred toalety, kde bolo aspoň trocha svetla, aby Layla nemusela potme šliapať až tak ďaleko.

Ubehli asi dve minúty a ja som si začínal robiť starosti. Nemal som dobrý pocit z toho, že sa ešte neobjavila. Vyšiel som z auta a vybral som sa ju hľadať na dámsku stranu toaliet. Boli tam tri kabínky. Dve boli prázdne, no jedna z nich mala zatvorené dvere, tak som predpokladal, že bude tam. Zavolať som na ňu, a keď som nedostal žiadnu odpoveď, položil som ruku na dvere a zaprel sa do nich. Bez námahy sa otvorili. Keď som zistil, že Layla tam nie je, ponáhlal som sa von a začal volať jej meno. Myslel som, že po tom, čo som odišiel, sa možno rozhodla, že sa trocha prejde, aby si vystrela nohy a nadýchala sa čerstvého vzduchu. No len čo mi to napadlo, už som vedel, že by sa nikdy takto nezatúlala. Nie v noci. Nie, keď bolo tma ako vo vreci, pretože, ako som už spomínal, tmu neznáša.

Vybehol som za toalety, len pre prípad, že by bola tam. Keď som ju tam nenašiel, vybral som z kufra baterku a opäť sa pustil do hľadania. Prezrel som celý areál odpočívadla a neustále na ňu volal. Na parkovisku ešte

vždy stál jeden nákladiak. Prešiel som k nemu a zavola-
lal na vodiča v nádeji, že nájdem niekoho, kto mi ju po-
môže pohľadať. No kabína bola prázdna. Keď som zabú-
chal na dvere, nik sa neozval, a tak som predpokladal, že
šofér spí vzadu. Skúsil som zabúchať aj na zadné dve-
re, no žiadna odpoveď neprichádzala. Keď som vytiahol
telefón a zistil, že nemám signál, nevedel som, čo ďalej.
Nechcel som odísť pre prípad, že Layla spadla a zrane-
ná leží niekde na zemi, ale vedel som, že len pomocou
svetla z baterky ju nenájdem. Vrátil som sa do auta a čo
najrýchlejšie som prešiel na najbližšiu čerpaciu stanicu.
Vybehol som z auta a volal o pomoc. Trvalo dlho, kým po-
chopili, o čo ide, lebo nemám dobrú francúzštinu, no na-
koniec súhlasili, že zavolajú na miestnu políciu. A potom
ste prišli vy, rozprávali ste sa so mnou dobrou angličti-
nou a odviezli ste ma späť na odpočívadlo, aby ste mi po-
mohli hľadať Laylu, lebo som ju jednoducho musel nájsť.

Tak znela moja výpoveď. Sedel som vtedy na policajnej
stanici kdesi kúsok od francúzskej A1. Všetko, čo som po-
vedal, bola pravda. No nebola to celá pravda.

PRVÁ ČASŤ

Súčasnosť

Keď mi zazvonil telefón, akurát som prechádzal preskleným foyerom v imponantnom sídle Harryho firmy na ulici London Wall. Pozrel som sa na digitálnu obrazovku nad recepciou, aby som zistil, koľko je hodín. Bolo len pol piatej, ale ja som sa už nevedel dočkať, kedy pôjdem domov. Nahovoriť Granta Jamesa, známeho obchodného magnáta, aby investoval päťdesiat miliónov libier do Harryho nového fondu, ma stálo dlhé mesiace vytrvalého presviedčania a bol som pripravený to náležite osláviť. Harry pre mňa a pre Ellen na znak vďaky rezervoval na dnes večer stôl v *Hideoute*, najlepšej reštaurácii v Cheltenhame. A viem, že Ellen z toho bude nadšená.

Rozmrzene som pozrel na telefón, dúfajúc, že hovor nebudem musieť prijať. Volajúcim bol Tony Heddon, policajný detektív z Exeteru. Prvýkrát sme sa stretli pred dvanásťtimi rokmi, keď ma zatkli pre podozrenie z Laylinej vraždy, a po čase sa z nás stali dobrí priatelia. Naľavo od recepcie bola prehýbaná ocelová lavička. Dokráčal som k nej a zložil si kufrík na jej kovové sedadlo.

„Tony,“ povedal som, keď som zodvihol telefón, „rád ťa počujem.“

„Neruším?“

„Ani trocha,“ odvetil som, len čo som si uvedomil, že znie vážne. Takto znel vždy, keď sa mi chystal oznámiť, že francúzske úrady našli neidentifikované ženské telo. Tušil som, ako nepríjemne sa musí cítiť, tak som prešiel rovno k jadru veci. „Našlo sa ďalšie telo?“

„Nie, nič také,“ ubezpečoval ma s miernym devonshirským prízvukom. „Thomas Winter – vieš, váš bývalý sused zo St Mary’s – prišiel včera k nám na stanicu.“

„Thomas?“ spýtal som sa prekvapene. „Čudujem sa, že je po toľkých rokoch ešte stále nažive. Ako sa má?“

„Po fyzickej stránke je na tom pomerne dobre, ale už má svoje roky. Preto by sme neradi jeho slovám prikladali príliš veľkú váhu,“ dodal a odmlčal sa. Čakal som, kým začne znova hovoriť, a zatiaľ som si v mysli prechádzal, čo im Thomas mohol povedať. Vtom som si spomenul, že skôr než sme s Laylou odcestovali na dovolenku do Francúzska, predtým než zmizla, sme v Thomasových očiach boli ten najšťastnejší párik na svete.

„Tak, čo povedal?“ opýtal som sa.

„Že včera videl Laylu.“

Srdce sa mi na chvíľu zastavilo. Voľnou rukou som sa oprel o studené kovové operadlo lavičky a pokúšal sa spracovať to, čo mi práve povedal. Vedel som, že čaká, že niečo poviem, ale ja som toho nebol schopný. Nechal som na neho, aby vyplnil ticho.

„Povedal, že ju videl stáť pred domčekom a že keď sa k nej priblížil, aby sa s ňou porozprával, utiekla,“ pokračoval.

„Pretože to nebola Layla,“ povedal som odmeraným tónom.

„Presne to som mu povedal aj ja. Pripomenul som mu, že odkedy ju naposledy videl, ubehlo dvanásť rokov. Ale on vravel, že by ju spoznal aj po päťdesiatich. Cez hlavu mala prehodenú kapucňu, ale trval na tom, že to bola ona. Údajne to malo niečo spoločné s tým, ako stála.“

„Ale nerozprával sa s ňou.“

„Nie. Povedal – a teraz citujem: *Zavolať som na ňu po mene a otočila ku mne hlavu, ale keď ma uvidela, utiekla.* Tvrdil, že bežala smerom k vlakovej stanici, ale keď sme tam prišli, pokladnica bola už zatvorená a nevedeli sme nájsť nikoho, kto videl ženu čakajúcu na vlak. Nemajú tam kamerový systém, takže stále nie sme o nič múdrejší.“

Snažil som sa nájsť správne slová. „Ale nemyslíš si, že by to naozaj mohla byť Layla, však? Nie po toľkých rokoch...“

Tony si sťažka povzdychol. „Prikláňam sa k tomu, že ide len o bujnú predstavivosť pána Wintera. Ale myslel som, že by si o tom mal vedieť. To je všetko.“

„Tak... vďaka, Tony.“ Chcel som položiť, ale mal som pocit, že je na to ešte priskoro. „Kedy ideš do dôchodku? V septembri, že?“

„Áno, už mám pred sebou len dva mesiace. Hoci si vôbec nie som istý, čo si so sebou počnem.“

Toho som sa chytil. „Môžeš začať tým, že nás navštíviš. Ellen ťa veľmi rada uvidí.“

„Prídem. Určite.“

Možno sa dovtipil, že mi nie je do reči, pretože mi oznámil, že musí vybaviť ešte jeden telefonát. Chvíľu som stál a vyhodnocoval situáciu. Premýšľal som o tom, prečo si Thomas myslel, že videl Laylu. Rýchlo som si to prepočítal:

tesne pred tým, než sme v roku 2006 vyrazili na tú osudnú dovolenku do Francúzska, sme s Thomasom oslávili jeho osemdesiatku. To znamená, že teraz má deväťdesiatdva. V takom veku sa už ľudia často mýlia, takže sa ľahko zamieňa čokoľvek, čo hovoria alebo si myslia, že videli. Mohlo to byť len starecké blúznenie. To ma upokojilo. Vytiahol som z vrecka kľúče od auta a zamieril som na parkovisko.

Cesta domov sa neskutočne vliekla, čo v piatok poobede nebolo nič nezvyčajné. Keď som prechádzal okolo tabule s nápisom *Vitajte v Simonsbridgei, prosím, jazdite opatrne* na začiatku obce, prvotné nadšenie z uzavretého obchodu sa pomaly začínalo vracieť. Od Harryho bolo milé, že nám zarezervoval stôl v *Hideoute*. Povedal, že si mám dať divinový steak – a asi si ho aj dám.

O minútu som už parkoval pred naším domom. Zvonka možno nevyzeral nič moc, ale pre mňa boli jeho útroby útočiskom a jeho záhrada mi bola svätynou. Za normálnych okolností by Ellen už stála vo dverách a nevedela by sa ma dočkať – rovnako ako ja jej. Pri zvuku pneumatík škrípajúcich na štrku pred domom sa väčšinou zdvihla od akejkoľvek ilustrácie, na ktorej práve pracovala, a otvorila vchodové dvere, ešte skôr než som stihol vystúpiť z auta. Dnes však nie. A práve dnes to na mňa pôsobilo obzvlášť zlovestným dojmom.

Presviedčal som sa: *Nebľbni. Nie vždy otvára dvere. Ak by si jej zavolať a povedal jej tú dobrú novinu, určite by na teba čakala.* Ale ja som jej to chcel povedať osobne. Chcel som vidieť jej tvár, keď mi bude hovoriť, aký som šikov-

ný. Bolo to lepšie, než len počuť jej hlas. Viem, ako to znie. Niežeby som mal nejaké obrovské ego, ide o to, že uzavretie takejto dohody bolo vrcholom mojej kariéry. Pritiahnuť niekoho ako Grant James vám riadne rozprúdi krv. Je to ešte opojnejšie, ako vybabrať s trhmi.

Ani cvaknutie môjho kľúča v zámku ju neprivolalo k dverám. A čo bolo ešte pozoruhodnejšie, neprilákalo ani Peggy, nášho červeného setra. Miesto toho, aby som na Ellen zavolať, vybral som sa ju hľadať. Pocítil som záchvev obavy. Keď som otvoril dvere do obývačky, zbadal som ju schúlenú v jednom z kresiel. Mala na sebe moju modrú rifľovú košeľu, ktorú mi vytrvalo kradla zo skrine. Nevadí mi to, vídam ju v nej rád. Sedela s kolenami pod bradou a košeľu mala cez ne prevlečenú ako stan.

Pocit úľavy, že som ju tam našiel, zatienil jej zastretý pohľad z okna. Očami hľadela do dávnej minulosti. Ten pohľad som už dlhšie nevidel, no poznal som ho až príliš dobre. To vysvetľovalo, prečo jej Peggy, ktorá bola na jej duševný stav vždy citlivá, ticho ležala pri nohách.

„Ellen?“ oslovil som ju polohlasom.

Obrátila hlavu, zaostřila na mňa a pozbierala sa z kresla.

„Prepáč,“ odvetila skrúšene. Pribehla ku mne a Peggy ju nasledovala, hoci o čosi komótnejšie. Predsa len už má svoje roky. „Bola som kdesi celkom inde.“

„To vidím.“

Naklonila sa ku mne a pobožkala ma. „Aký si mal deň?“

„Dobrý,“ odpovedal som. Uzavretú dohodu som na chvíľu odložil bokom. „Aký bol tvoj?“

„Tiež dobrý.“ Ale usmiala sa až príliš žiarivo.

„Nad čím si premýšľala, keď som sem vošiel?“

Potriasla hlavou. „Nad ničím.“

Chytil som jej bradu prstom a zdvihol jej hlavu, aby mi nemohla uhnúť pohľadom. „Vieš, že také veci na mňa neplatia.“

„Naozaj o nič nejde,“ trvala na svojom.

„Povedz mi to.“

Sotva zreteľne pokrčila plecami. „Ale nič, len... keď som sa dnes poobede vrátila z prechádzky s Peggy, našla som toto.“ Rukou vošla do vrečka na košeli a vytiahla z neho malý predmet. „Ležalo to na chodníku pred domom.“

Pozeral som na maľovanú drevenú figúrku, ktorá jej sedela na dlani. Najprv to bol šok, no vzápätí mnou začal lomcovať hnev, pretože som si chvíľu myslel, že sa mi hrala vo veciach v pracovni. Potom som si však uvedomil, že Ellen by nikdy nič podobné neurobila, a sústredil som svoju pozornosť na to, aby som sa upokojil. Nepovedala predsa práve, že ju našla na chodníku pred domom?

„Nieкто ju musel stratiť,“ nadhodil som najľahostajnejšie, ako som vedel. „Možno nejaké dieťa cestou zo školy alebo tak.“

„Viem. Ide len o to, že mi to pripomenulo...“ Odmlčala sa.

„Počúvam,“ posmelil som ju a v duchu som sa pripravoval na to, čo príde, lebo som presne vedel, čo povie.

„... Laylu.“

Rovnako ako zakaždým, aj teraz jej meno viselo vo vzduchu medzi nami. A kvôli Tonyho telefonátu na mňa pôsobilo ešte ťaživejšie ako zvyčajne.

Ellen sa zasmiala, aby odľahčila situáciu. „Aspoň mi už žiadna nechýba.“ Samozrejme, že som vedel, na čo naráža.

Layla bola prvá, ktorá mi povedala o tom, že s Ellen mali každá vlastnú sadu matriošiek – takých tých drevených ruských figúrok, ktoré sa vkladajú jedna do druhej. Aj o tom, ako Ellen jedného dňa tá najmenšia zmizla a ona z toho obvinila ju. Layla to poprela a figúrka sa nikdy nenašla. A dnes, trinásť rokov po tom, čo som ten príbeh počul prvý raz, ma tá irónia dostala. Rovnako ako Ellenina najmenšia matrioška, aj Layla zmizla – a doposiaľ ju nik nenašiel.

„Možno by si ju mala vyložiť na múrik pred dom, ako sa to robí so stratenými rukavicami,“ nadhodil som. „Keby ju sem niekto prišiel hľadať.“

Zatvárila sa skleslo a ja som si to hneď začal vyčítať. Bola to predsa iba obyčajná matrioška! No vzhľadom na Tonyho telefonát toho na mňa bolo už trochu priveľa.

„To mi nenapadlo,“ hlesla.

„Nevadí, teraz ti môžem kúpiť toľko matriošiek, koľko len budeš chcieť,“ povedal som, hoci sme obaja vedeli, že v tom problém nie je.

Oči sa jej rozšírili. „Myslíš tým, že...?“

„Áno,“ povedal som. Zdvihol som ju na ruky a zatočil sa s ňou. Okamžite som si uvedomil – a nie po prvý raz –, o koľko ľahšia je od Layly. Z krátkeho vrkoča sa jej vymaňilo niekoľko gaštanovhnedých kučier a padli jej do tváre. Rukami ma chytila okolo pliec.

„Grant James sa rozhodol, že investuje?“ zapišťala.

„Presne tak!“ potvrdil som a zahnal som myšlienky na Laylu. Zložil som ju na zem. Krútila sa jej hlava, takže sa trochu zapotácala, zavadila o mňa a ja som ju objal.

„To je úžasné! Harry sa musel od toľkého šťastia vznášať!“ Vykrútila sa mi z objatia. „Ostaň tu, hneď sa vrátim.“

Zmizla v kuchyni. Posadil som sa na gauč a čakal som. Peggy sa mi pretlačila medzi nohy. Vzal som jej hlavu do dlaní, a keď som si všimol, ako veľmi šedivie, pichlo ma pri srdci. Nežne som ju zafahal za uši, tak ako to má rada, a povedal som jej, že je krásna. Hovorím jej to často, možno až príliš často. No ak mám byť úprimný, Peggy pre mňa znamenala vždy viac než len Peggy. A teraz som sa pre to – kvôli tej matrioške – cítil previnilo.

Bol som napätý. Nahromadilo sa vo mne príliš veľa energie na to, aby som ostal pokojne sedieť. Chcel som ísť do pracovne – na mieru navrhnutej stavby v záhrade – a presvedčiť sa, že moja matrioška, o ktorej Ellen nemala ani pootuchy, je stále bezpečne ukrytá na svojom mieste. Prinútil som sa však trpezlivo čakať a v duchu som si pripomínal, že v mojom svete je všetko v poriadku. Aj tak to bolo ťažké. Už som sa chystal vybrať za Ellen, no v tej chvíli sa vrátila s fľašou šampanského v jednej a dvoma pohármi v druhej ruke.

„Dokonalé,“ povedal som a usmial sa na ňu.

„Pred pár týždňami som ju skryla vzadu v chladničke,“ povedala, keď pokladala poháre na stôl, a fľašu vystrčila smerom ku mne.

„Nie,“ namietol som, vzal som fľašu a jedným pohybom si pritiahol Ellen k sebe. „Mal som na mysli teba.“ Chvíľu som ju pevne držal v náručí, s fľašou šampanského uväznenou medzi našimi telami. „Vieš, aká si krásna?“ Z mojich komplimentov ostala nesvoja. Sklonila hlavu a pobožkala ma na plece. „Ako si vedela, že mi to Grant odklepne?“ pokračoval som.

„Nevedela som to. Ale ak by ťa odmietol, utopili by sme v ňom žiaľ.“

„Už vidíš, prečo vravím, že si dokonalá?“ Dal som jej bozk a prepustil som ju zo svojho objatia. Odkrútil som drôt a vytiahol korok. Šampanské vypenilo a Ellen rýchlo zodvihla poháre zo stola. „Hádaj, kam ťa dnes večer zoberiem,“ nadhodil som, zatiaľ čo som plnil poháre.

„Do *McDonaldu*?“ zažartovala.

„Do *Hideoutu*.“

Natešene sa na mňa pozrela. „Vážne?“

„Hej. Harry nám na znak vďaka zarezervoval stôl.“

Kým sa na poschodí neskôr chystala von, prešiel som do pracovne v záhrade. Sadol som si za stôl a otvoril pravú hornú zásuvku. Môj stôl bol objemný starožitný kúsok z orechového dreva a zásuvky mal také hlboké, že som sa musel poriadne načiahnuť, aby som nahmatal drevený peračník, ktorý sa ukrýval celkom vzadu. Vytiahol som malú maľovanú figúrku, ktorá sa v ňom chúlila. Bola navlas rovnaká ako tá, ktorú Ellen našla pred domom. Keď som jej hladké lakované telo zovrel v dlani, pocítil som rovnaké šklbnutie ako vždy. Bola to zmes túžby a ľútosti, beznádeje a nekonečného zármutku. No cítil som aj vďačnosť. Nebyť tejto malej drevenej bábiky, mohli proti mne viesť trestné stíhanie za Laylinu vraždu.

Bola to jej figúrka. Najmenšia matrioška zo série, ktorú mala od mala. Odkedy sa tá Ellenina stratila, nosila ju neustále pri sebe zo strachu, že by jej ju vzala a vyhlásila za svoju. Volala ju *môj talizman*. Keď bola nervózna, drža-

la ju medzi palcom a ukazovákom a prstami prechádzala po jej hladkom povrchu. Presne to robila aj počas jazdy z Megève, kým sa tísila k dverám spolujazdca. Keď sa polícia na druhý deň ráno vrátila na odpočívadlo, aby znova preskúmala miesto činu, našla ju ležať na mieste, kde sme večer parkovali, hneď vedľa koša na odpadky. Našli aj stopy po vlečení, čo – ako poukázal môj právnik – naznačovalo, že ju niekto z auta vytiahol násilím a ona figúrku pustila zámerne, aby po sebe zanechala stopu. Keďže túto teóriu nebolo možné potvrdiť ani vyvrátiť, povolili mi opustiť Francúzsko a matriošku si nechať.

Vrátil som ju späť do jej skrýše a šiel za Ellen. Keď sme neskôr ležali v posteli – po tom, ako sme v *Hideoute* zahnali hlad vyberanými pokrmami –, telá vpletené jedno do druhého, v duchu som preklímal maličkú matriošku, ktorú dnes Ellen našla. Bola to ďalšia vec, ktorá mi pripomenula, že bez ohľadu na to, koľko rokov od onej udalosti prejde, Layla z môjho života nikdy celkom nezmizne.

Málokedy ubehne čo i len mesiac bez toho, aby sme niekde nenarazili na jej meno – niekto ho zakričí na ulici, patrí postave vo filme alebo v knihe, nesie ho novootvorená reštaurácia, nový koktail či hotel. No aspoň sa už nemusíme zaoberať oznámeniami, že ju niekto údajne zahliadol – to Thomasovo bolo za posledné roky jediné. Tesne po tom, ako zmizla, ich boli stovky: zdalo sa, akoby každý, kto mal ryšavé vlasy, bol vhodným kandidátom.

Sklonil som hlavu a pozrel som sa na Ellen. Chúlila sa mi v náručí a ja som bol zvedavý, či tiež myslí na Laylu. Pravidelné zdvíhanie a klesanie jej hrudníka mi však preradilo, že už spí. Bol som rád, že som jej nepovedal o To-

nyho telefonáte. Všetko – aj toto – by bolo omnoho jednoduchšie, keby sme sa obaja zaľúbili do niekoho iného. No miesto toho sme sa zamilovali jeden do druhého. Po dvanástich rokoch od Laylinho zmiznutia by už malo byť jedno, či je Ellen jej sestra alebo nie.

Ale, samozrejme, vôbec to nebolo jedno.

Predtým

Zdá sa mi, akoby od chvíle, keď som ťa po prvýkrát uvidel, prešla už celá večnosť, Layla. Nie som si istý, či to vieš, ale mal som vtedy priateľku. Bola úplne iná ako ty. Robila v reklame. Bola rovnako ambiciózna a úspešná ako ja vo svojej práci. Keď ide o spomienky, čas funguje zvláštno: vždy keď si spomeniem na Harryho a byť v Prístave sv. Kataríny, prídeš mi na myseľ ty, hoci si tam strávila oveľa menej času než moja bývalá. Spôsobila si, že môj život sa od základov zmenil. Zrazu bolo všetko buď pred Laylou, alebo po Layle.

Bol Silvester 2004. Muselo byť čosi krátko po siedmej večer. Ty si to asi nepamätáš, ale ja to viem, lebo Harry trval na tom, aby sme si na cestu do divadla vyhradili dosť – až príliš veľa – času. Bolo mi jedno, že ide o mimoriadnu príležitosť, no vtedy mi nezáležalo na veľa veciach. Až kým som ťa nestretol.

Keď sme v ten večer s Harrym schádzali na stanicu metra na Liverpool Street, ani by mi len nenapadlo, že sa čoskoro zamilujem. Harry si potreboval dobiť oysterku. Kým čakal v rade pred terminálom, ja som pozoroval ľudí nábliacich sa na miesta, kde mali oslavovať príchod nového roka.

Po pár minútach moju pozornosť upútal záblesk farby medzi záplavou čiernej a sivej na telách Londýňčanov. Bola to tá najkrajšia červená, akú som kedy videl. A, samozrejme, bola si to ty – presnejšie tvoje vlasy. Pamätáš si, ako si tam stála, chrbtom opretá o stenu naproti mne, a tvoje oči znepokojene sledovali ľudí naokolo, náhliacich sa ktoviekam? Vyzerala si vystrašene, no vtedy ťa ešte desili aj tie najobčajnejšie veci – davy, psy, tma... Psy ti naháňali taký strach, že vždy keď si zbadala, že sa k tebe nejaký blíži, prešla si na opačnú stranu ulice, len aby si sa mu vyhla, a to aj vtedy, keď bol na vôdzke. A v ten večer, na stanici metra, keď si sa pritisla ešte viac k stene, aby si sa vyhla tej mase ľudí, sa ti na vlasoch zachytilo svetlo lampy a zdalo sa, akoby horeli. V krátkej fialovej sukni, šnurovacích čižmách po členky a s plnou postavou si bola natolko odlišná od na kosť vychudnutých žien v elegantných outfitoch a tmavých zimných kabátoch... Potom si zdvihla hlavu a oči sa nám stretli. Zahanbilo ma, že si ma nachytala, ako ťa uprene sledujem, a pokúsil som sa odvrátiť zrak. No tvoje oči ma priťahovali, a než som sa nazdal, kráčal som cez halu smerom k tebe.

„Potrebuješ pomôcť?“ opýtal som sa s pohľadom upretým do tvojich zelenohnedých očí. Neskôr som zistil, že sú orieškové. „Vyzeráš trochu stratene.“

„To preto, že som nečakala, že Londýn bude až taký rušný,“ odvetila si. Prízvuk a melódia tvojho hlasu prezrádzali, že si zo Škótska. „Hrozné davy!“

„Je Silvester,“ vysvetlil som ti. „Všetci idú oslavovať.“

„Takže to takto nevyzerá vždy?“

„Zvyčajne len skoro ráno a potom podvečer. Chcela si si kúpiť lístok?“

„Áno.“

„Kam cestuješ?“

Vieš, čo si mi odpovedala?

„Do hostela.“

„A do ktorého?“ spýtal som sa.

„Nie som si istá. Myslím, že je neďaleko Piccadilly.“

„Máš adresu?“ Pokrútila si hlavou. „Ani na rezerváciu?“ nepočul som.

A vtedy si sa priznala, že si si izbu nerezervovala.

Tvoja naivita ma šokovala i očarúvala. „Zohnať nocľah na Silvestra bude asi ťažké,“ podotkol som.

Vtedy si zbledla, vďaka čomu ti ešte viac vystúpili pehy – a v tej chvíli som sa do teba zamiloval.

„Máš mobil?“ spýtal som sa.

Opäť si pokrútila hlavou. „Nie.“

To, že som stretol niekoho takého chaotického a natoľko nedotknutého moderným spôsobom života, mi v kombinácii s ruchom Londýna udrelo do hlavy ako víno. Ak by som natrafil na kohokoľvek iného, odišiel by som, skôr než by sa ma stihol opýtať, kde nájde číslo do nejakého hostela. Ale už vtedy mi začínalo dochádzať, že od teba nebudem schopný len tak odkráčať.

„Koľko máš rokov?“ opýtal som sa, lebo som odrazu pocítil potrebu vedieť o tebe úplne všetko.

„Osemnásť. Skoro devätnásť.“ Vzдорovito si zdvihla bradu. „Odnikiaľ neutekám, ak sa ma pýtaš na to.“

Pred odpoveďou na túto poznámku ma zachránil Harry, ktorý sa zjavil po mojom boku.

„Hej, všade som ťa hľadal. Nestál si predtým náhodou tamto?“

Moje oči naďalej patrili len tebe. „Táto mladá dáma hľadá nejaký hostel neďaleko Piccadilly. Poznáš ho?“ spýtal som sa a bol som si istý, že odpoveď bude záporná, lebo v duchu som už spriadal plány, ako ťa na noc dostať k nám.

„Nie, obávam sa, že nie.“ Zamyslene sa na teba pozrel. „Adresu ste museli dostať, keď ste si vytvárali rezerváciu.“
„Nemá rezerváciu.“

Oči sa mu rozšírili. „Pochybujem, že na Silvestra sa vám podarí zohnať ubytovanie.“

„Čo mám teda robiť?“ Do hlasu sa ti ukrádala mierna panika.

Harry sa poškriabal na hlave. Robil to vždy, keď stál pred nejakým problémom. „Nemám ani poňatia.“

„Na niečo prídeme,“ povedal som hlbokým hlasom.

Harry sa obrátil ku mne a jeho pohľad jasne hovoril: To nie je náš problém. A mal pravdu. Nebol to náš problém, bol to môj problém.

„Pozri, ja jej pomôžem nájsť nejaký hostel, hotel alebo tak,“ oznámil som mu. „Nemôžeme ju tu len tak nechať.“

„No, možno by jej mohol pomôcť niekto iný. My predsa ideme do divadla,“ pripomenul mi.

„Počujte, nerobte si starosti. Budem v poriadku,“ ozvala si sa. „Už ste so mnou stratili dosť času. Je to moja vina, mala som si to naplánovať. No nikdy mi ani len nenapadlo, že Lodndýn bude až taký...“ Zmlkla si a hľadala to správne slovo. „... šialený.“

Siadol som si do vrečka na bunde a vybral som odtiaľ peňaženku. „Tu máš,“ povedal som, keď som z nej vylovil lístok do divadla a podával ho Harrymu. „Vezmi Samantha. Chcela ísť, nie?“

„Áno, ale...“

Vložil som mu lístok do ruky. „Je to v poriadku. Stretne-
me sa potom na párty.“ Harry sa mi ešte snažil očami nie-
čo naznačiť, ale ja som si ho nevšímal. „Zavolaj Samantha.
Môžete sa stretnúť pred divadlom.“ A skôr než stihol čo-
koľvek povedať, vzal som ti tašku a vyrazil som naprieč ha-
lou. „Pod' za mnou.“

Mieril som k východu. Srdce mi poriadne búšilo, tak
ako vždy, keď sa schyľovalo k niečomu vzrušujúcemu ale-
bo nebezpečnému. Báľ som sa, že sa mi v dave ľudí stratíš,
a tak som ťa chytil za ruku.

„Drž sa ma!“ zakričal som, aby som prehlušil hukot pre-
mávky.

Pevne si mi stisla ruku. „Neboj sa, budem!“ odvetila si
nahlas.

A ja som dúfal, že to tak aj bude. Už navždy.

Súčasnosť

Bola sobota, takže zatiaľ čo Ellen dospávala, ja a Peggy sme sa vybrali kúpiť čerstvý chlieb na raňajky. V nedeľu zasa dospávam ja a Ellen medzitým pripravuje vajíčka so slaninou. Ellen vraví, že raz budeme príliš starí na to, aby sme vyspávali. Obaja budeme hore už na svitaní a budeme si variť ovsenú kašu, pretože v posteli už dlhšie nevydržíme, keďže polovicu noci nás aj tak bude trápiť nespavosť. Asi má pravdu.

Do stredu dediny je to peši len kúsok. Pekáreň stojí medzi predajňou s tlačou a mäsiarstvom. Kúpil som sladový chlieb a dvoje novín. Keď som vošiel do mäsiarstva, aby som pozdravil Roba, nášho mäsiara, zbadal som pekné jahňacie stehno a napadlo mi, že by sme si ho mohli dať nasledujúci deň na obed. Len pre mňa a pre Ellen bolo trocha priveľké, no máme aj Peggy.

Cestou domov som to s Peggy vzal okľukou okolo rieky a dúfal som, že nenarazím na Ruby, majiteľku miestnej krčmy s názvom *Kavka*. Často takto ráno chodí na prechádzku so svojim airedalským teriérom. Ešte vždy nám bolo trocha nepríjemne, keď sme sa stretli. Dali sme sa dokopy v dvetisícštrnástom, asi rok po tom, čo sme Layle usporiadali spo-

mienkový obrad. Tam som prvýkrát stretol Ellen. Dovtedy nikto v Simonsbridgei nevedel, že som chodil s mladou ženou, ktorá sa stratila vo Francúzsku. Keď neskôr, krátko po obrade, istý novinový článok odhalil moju pravú totožnosť, nik sa tým obzvlášť netrápil, keďže som v dedine žil už šesť rokov a viedol som pokojný život. Ľudia sa o mňa skôr zaujíмали, než by sa obávali, že medzi sebou majú potenciálneho vraha. To mi dodalo odvahu, aby som sa prestal skrývať a začal sa stýkať s miestnymi tak, ako som to dovtedy nerobil. Ak sa ma niekto spýtal na minulosť, odpovedal som im pravdivo – teda... s takou dávkou úprimnosti, akú som považoval za vhodnú.

Zvláštnou zhodou okolností bol novinár, ktorý ma v Devone vystopoval a vyniesol môj príbeh na svetlo sveta, Rubin bratranec. Cítila sa previnilo pre to, akú rolu v tom celom zohral, a vynahradila mi to hneď niekoľkými spôsobmi. Bolo mi s ňou dobre, bola temperamentná a pohodová. Keď ma Harry presvedčil, aby som sa vrátil späť do práce, cez týždeň som býval v byte v Londýne a na víkendy som chodil za Ruby a Peggy, ktorá počas mojej neprítomnosti ostávala v *Kavke*. Ja som náš vzťah pokladal skôr za neformálny. Bral som ho ako čosi, čo môžem v pondelok ráno cestou do Londýna odložiť a v piatok večer po návrate do Simonsbridgeu sa k tomu opäť vrátiť.

Od Harryho, ktorý s Ellen po obrade udržiaval kontakt, som vedel, že sa pokúša preraziť ako ilustrátorka. Keď sa jej konečne podarilo nájsť si agenta a kvôli stretnutiam musela začať chodiť do Londýna, Harry jej navrhol, aby ostala v našom byte. Spočiatku som si od nej udržiaval odstup. Nechal som ich, nech sa spolu navečerajú, a pre-